

6.

Dnů jako je tenhle je bohužel hodně. Chce se ti z kolotoče ostrých loktů a každodenních nerytířských soubojů ven. Ne že bys chtěl utíkat, to svoje si koneckonců skoro vždycky ubrániš, ale snad právě proto. Nebylo by zrovna teď lépe támhle za tím posledním panelákem, nebo támhle za tím kopcem?

„Hergot uhni,“ říkám si v duchu na adresu kluka s kšiltovkou, co mi stojí ve výhledu. Jedu skoro prázdným autobusem po Kladně, připadám si však, že jedu odnikud nikam. Zasněně koukám z okna za tadyhleten poslední panelák a támhleten kopec...

Ano, takových dnů je hodně. Zeptej se koho chceš, Šmytce, Wimpyho, Hařuly, zkrátka koho chceš. Mě se neptej, já ti to tady píšu.

A najednou jako by se roztrhla opona. Jako by to cvaklo. Jako by mě živou vodou někdo pokropil. No poslouchejte, co se mi přihodilo:

Kromě kšiltovkáře, co mi zaclání ve výhledu, jsou v autobuse ještě dva malí kluci, tak malí, že mohou oba sedět na jedné sedačce a povídají si, co ten den bylo ve škole, nebo tak něco. Bezděky se usměju, tak takhle nějak jsou asi velcí Kvíčala s Cvrčalou.

A pak prý „dám ti hádanku,“ povídá jeden z nich.

„Představ si, že v baráku je pět oken, jó?“

„Hmmm, představuju si...,“ na to ten druhý.

„A teď si představ, že ty jim pět ukradneš, kolik jich tam zbyde?!“

To nebyla hádanka, to byla bomba, to byl kýbl živý vody na mě chrstnutej. Jak by mohl tenhle autobus jet odnikud nikam, kdepak, ten mě přece veze, ten mě přece veze...

No a fofrem, ten mě přece veze zrovna na tuhle zastávku. Tady jsem chtěl přece vystupovat. Ještě stačím šťouchnout do zavírajících se dveří, prosoukat se ven a mohutně si ulevit. Kšiltovkář i dva malí kluci ze mě mají za sklem odjíždějícího autobusu samozřejmě srandu.

Asi netrpělivě čekáte, co bude dál. Myslíte si asi, že tím to neskončilo a čekáte, kdy už vám povím jak v téhle historce mají prsty Kvíčala s Cvrčalou, naši skřítkové. Ba ne, nic takového. Zdá se mi, že Kvíčala a Cvrčala asi zmizeli z mého života. Žádné pohádky, žádná země Fantazie se pod přivřenými víčky už dlouho neobjevila... Chci je oba vidět, ale nevidím, chci věřit, ale nevěřím. A tak mám, stejně jako vy, celé tři týdny na to, abych ty dva trpajzlíčky zase našel. Našel na Krávovně, našel v sobě. Snad se to povede.

Až minulý týden jako by se zablýskalo na lepší časy. Když jsem si totiž minulý týden balil na Krávovnu všechny ty trenyrky a trička, tak jsem náhodou vzal do ruky časopis Květy, co si ho Prskavka kupuje. Šustím stránkama, otáčím jednu za druhou a muchlám trenyrky do batohu. Z jedné stránky na tebe kouká spousta štěstí, tady z té spousta rozumu, z jiné zase zloba či závist. A pak jsem to nalistoval. Byla to stránka HOROSKOPŮ – prý úplně pro všechny, i pro ty oststní... A tak poslyšte, co hvězdy z horoskopu říkají. V červenci budou ti ve znamení *PANÁKA* mluvit ze spaní, *RYBOUŠOVÉ* by neměli ztrácet čas, *KOZOHROCHOVÉ* zase hlavu, kdo to po nich má uklízet, a všichni *BEJKOVÉ* a *BERÁNKOVÉ*, že prý budou koukat do minulosti jako husa do flašky. A pak tam byl jeden horoskop pro všechny a o ten právě jde. Stojí tam doslova napsáno:

„Jupiter se v konjunkci s Venuší objeví na zcela nepředpokládaném a nepatřičném místě oblohy. Měsíc se znovu projeví svou odvrácenou stranou a Severka dozná slabého chvění za chladných, jasných nocí. Síly nadpřirozené mohou být však na začátku července vyvolány i srocením dvaceti a více lidí, zvláště pak pod širým nebem. Magické slovo pro tyto příležitosti zní

SIMSALABIM

a po něm věci všelijaké začnou se dít. Obzvláště je-li magické slovo dvakrát od plic vyřčeno a palce s malíčky do magického kruhu spojeny jsou.

Pořád stojím u toho svého batohu, balím trenyrky a jen tak mimoděk si v tu chvíli vzpomenu na krávoenské jiskřivé noční nebe, na praskající oheň a i na Kvíčalu s Cvrčalou a je mi jasné, že věci všelijaké, jak to stojí v horoskopu, se jistě dít budou. A to i v případě, že bych při balení trenyrek o žádný horoskop nezavádil a nevěděl nic o *simsalabimování*...

My totiž žádné magické slovo nepotřebujeme, ale přece jenom, slyšíte mě, Kvíčalo a Cvrčalo, mě to nedá spát, jsem jak na trní a jiskřička nepoznaného je ve mně zaseta. Nemáte taky takové nutkání si tady a teď *zasimsalabimovat* ?

Loupák
poslední Prázdniny 1994